

хыляды гласове «побѣда и здравие на държавный пашь царь.» Въыводитъ ся поклонили низко на самодържеца, а той имъ казалъ съ милостивъ гласъ: «Благодарѣж вы въ името на отечеството» — А тѣ отговорили; «Господарю! ный ся старахмы и да испълнимъ своитѣ длѣжности самы по Богъ ни дари побѣджтж чрѣзъ ржжтж на този младъ войнѣ. — Тогазъ, младый юнакъ, като стоялъ съ наведены очи до тѣхъ, прѣклонилъ колѣна прѣдъ царя и паджлъ на нозѣтъ му.

Кой си ты храбрый юначе: попыталъ го царьтъ, като прѣстрѣлъ деснжтж си ржжж да го дигне и прибавилъ: твоего името трѣба да бже прославлено въ прѣдѣлытъ на моето царство? Святославъ отговорилъ: Честитый царю! азъ съмъ сынътъ на осжденыйтъ отъ приснопамятный ви братъ, сынъ единороденъ на болѣрина Владимира, който свърши днитъ си въ иновѣрнж странж; принасямъ ви главжтж си.

Царьтъ дигжлъ очи къмъ небето и казалъ: «Благодарѣж ти Боже! че ты ми испращашъ случай да загладѣж отъ чести неприятели твоето и лошитѣ слѣдствия на човѣшкжтж злобж, и да можж, за страданнето на невинныйтъ отецъ, да възнаградѣж достойныйтъ сынъ! Знай, храбрый юначе! че невинността на тейка ти ся отккры, но по нещастие, много късно! — Увы! Покойныйтъ ми братъ, оскърбенъ тогазъ отъ мръснытъ дѣла на цареубийца, по убѣжденнето на нѣкои завистливы болѣры, подозрѣвалъ мнозина неправедно. А болѣринътъ Тихомиръ тогазъ още не бѣ хванжлъ мѣсто въ цеговый Свѣтъ, и така злытъ болѣры злѣ наклеветили Владимира. Единъ изъ тѣхъ, прѣди малко врѣме, като свършваше животътъ си, исповѣда лъжовнытъ доказательства по които осждали невиннаго Владимира! Сега видишь ли ты моитѣ слезы? — бжди вече приятель на свойтъ царь и на отечеството си и бжди прѣвъ подиръ боярина Тихомира! Святославъ ся въсправилъ и отговорилъ: сега вече памятьта на баща ми е чиста отъ обвинението! Благодарѣж! — Но азъ великий Господарю! азъ съмъ виновенъ прѣдъ тебе! азъ изведохъ дѣщерѣжтж на болѣрина Тихомира изъ родителскый ѣ домъ. — Царьтъ ся зачудилъ и съ не търпѣние го попыталъ: а кждѣ е тя сега?

Между това бояринътъ былъ намѣрилъ дѣщерѣж си; — прѣкрасната Невѣнка, тѣй както была въ войнишкы дрехы, вврлила ся въ обятията на башта си; шлемътъ паджлъ отъ главжтж ѣ и чернорусата ѣ длѣга коса ся изсипала по плѣщитѣ ѣ. Изуменныйтъ и въсхитенъ старецъ не смѣялъ да повѣрва на това явение; но същето на чювствителный родитель съсъ силното си тупкание